

Arrest

nr. 59 478 van 11 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 22 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. POPPE, die loco advocaat I. D'HAESE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen in 2005 het Rijk binnen en diende op 2 februari 2010 een asielaanvraag in. Op 22 november 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Surinaamse nationaliteit bezitten, ongehuwd zijn en in 1974 geboren zijn in het district Marowijne. U zou nooit politiek actief zijn geweest en verklaarde in uw land van herkomst geen problemen te hebben gekend met de politie of het gerecht. U zou in Suriname als houtzoeker uw brood hebben verdiend. Rond juli 2004 zou een vriend van u, P., u gevraagd hebben of hij in uw huis in de hoofdstad Paramaribo drugs kon verstoppen. U zou hiermee hebben toegestemd omdat u in deze periode toch in het binnenland van Suriname verbleef om er te werken en

u dit zag als een vriendendienst. Op een bepaald moment zou de drugs echter uit uw huis zijn verdwenen. Bij uw terugkeer naar Parimaribo zou uw vriend P. u ervan beschuldigd hebben de drugs te hebben weggenomen. Hij zou u 10.000 dollar hebben gevraagd en ermee gedreigd hebben u te doden indien u dit geld niet zou betalen. P. zou u telefonisch hebben bedreigd en gedurende een periode van drie dagen hebben lastiggevallen door steeds aan de deur van uw huis te kloppen. Drie dagen nadat u voor het eerst door P. werd bedreigd, zou u naar het binnenland, meer bepaald naar Marowijne zijn vertrokken. U zou er gedurende een jaar gewoond en gewerkt hebben en verklaarde er geen problemen te hebben gekend. Rond juli 2005 zou u Suriname met een vals paspoort en visum hebben verlaten en naar Nederland zijn gegaan. Voor uw vertrek zou u van een vriend vernomen hebben dat P. nog altijd naar u zoekt. In Nederland zou u ongeveer twee maanden bij uw moeder hebben gewoond, die al zo'n twintig jaar in Nederland woonachtig is en de Nederlandse nationaliteit heeft. Na twee maanden zou u uit Nederland vertrokken zijn en naar België zijn gekomen. Op 2 februari 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen vrees haar oorsprong vindt in gebeurtenissen die behoren tot de privé-sfeer en het gemeenrecht. Een oude vriend, P., zou u ervan beschuldigen een pakket drugs, dat hij eerder in uw huis in Parimaribo had verstopt en later verdwenen bleek te zijn, te hebben weggenomen. Hierna zou u door desbetreffende persoon bedreigd en afgeperst zijn. Ten aanzien van deze vrees dient te worden opgemerkt dat de motieven waarop u uw actuele vrees baseert vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, par. A, lid 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchteling. De kern van het probleem waarop u zich baseert is louter van gemeenrechtelijk aard, hetgeen niet ressorteert onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie. P. viseert u niet omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, noch omwille van uw nationaliteit of etnie of omwille van het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep, maar enkel omdat hij financiële problemen kreeg nadat de drugs die hij in uw huis had verstopt plots verdwenen bleek te zijn en hij u hiervoor verantwoordelijk achtte. Dergelijk problemen hebben geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte waarom u omwille van één van de redenen van de Vluchtelingenconventie geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Surinaamse overheid. U verklaarde enkel in algemene bewoordingen dat de politie in uw land corrupt is en men niet naar de politie kan gaan (ter ondersteuning van deze verklaringen legde u een mensenrechtenrapport en een internetartikel neer, waarin melding wordt gemaakt van het probleem van corruptie binnen de politie en de schending van mensenrechten in Suriname). Uit uw asielrelaas blijkt dat u op geen enkel ogenblik geprobeerd heeft de hulp van uw overheid in te roepen (zie gehoorverslag CGVS, p.6) en u geen persoonlijke elementen aanbracht waaruit blijkt dat u voor wat betreft uw problemen geen beroep zou kunnen doen op de overheidsdiensten in uw land.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw geboorteland een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou moeten koesteren.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit uw asielverklaringen blijkt dat u na uw problemen met P. in juli 2004 nog ongeveer een jaar in het binnenland van Suriname, meer bepaald in Marowijna, heeft gewoond en gewerkt en in deze periode geen problemen meer met P. heeft gekend. Rekening houdend met bovenstaande dringt de vraag zich op waarom het voor u niet mogelijk zou zijn om eventuele toekomstige problemen met P. te ontlopen door zich in een ander deel (in dit geval Marowijna) te vestigen. Temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat een deel van uw familie (vader, tantes, neven en nichten) er woonachtig is (zie gehoorverslag CGVS, p.5) en u er sinds uw twaalfde regelmatig heeft gewoond en gewerkt (zie gehoorverslag CGVS, p.3).

Verder dient te worden vastgesteld dat u geen enkel concreet element of feit aanhaalt waaruit blijkt dat u momenteel, vijf jaar na uw vertrek uit uw land van herkomst, nog door P. zou gezocht worden.

Kort voor uw vertrek naar Nederland in juli 2005 zou u via een vriend vernomen hebben dat P. nog naar u op zoek was. Niets in uw asielrelaas wijst erop dat u na uw vertrek in juli 2005 nog door deze persoon gezocht zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8).

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment heeft geprobeerd om hierover meer informatie in te winnen. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat verschillende familieleden en vrienden van u nog in Suriname woonachtig zijn, zodat het voor u niet onmogelijk is om met hun hulp meer te weten te komen over de huidige situatie voor u in uw geboorteland (zie gehoorverslag

CGVS, p.8). *Het feit dat u hiernaar niet informeerde doet zeer ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees.*

Alsook dient in dit verband te worden opgemerkt dat u geen enkele informatie heeft over de huidige verblijfplaats van P.. Evenmin kon u antwoorden of hij naar aanleiding van drugsbezit met de politie in Suriname problemen heeft ondervonden en of hij de drugs die in uw huis werd verstopt uiteindelijk heeft teruggevonden (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en p.9).

Voor wat betreft uw verklaring als zou P. tot een groep of een organisatie behoren, dient te worden opgemerkt dat u zich hiervoor enkel baseert op vermoedens en veronderstellingen die u op geen enkel ogenblik kon hardmaken (zie gehoorverslag CGVS, p.8).

Bovendien verklaarde u tijdens het interview voor het CGVS uitdrukkelijk zelf dat u in Suriname, behalve met P., nooit problemen met andere personen heeft gekend (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u pas meer dan vier jaar na uw aankomst in België een asielaanvraag heeft ingediend. Ook gedurende uw verblijf in Nederland in 2005 liet u na asiel of enige andere vorm van bescherming aan te vragen (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Dit doet serieuze twijfels rijzen over de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees. Toen u tijdens het interview voor het CGVS werd gevraagd naar de reden voor het laattijdige indienen van uw asielaanvraag in België verklaarde u dat u er niet aan dacht en gewoon leefde (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Op een bepaald moment zou u op het internet gelezen hebben dat u in Brussel asiel kon aanvragen. De door u aangehaalde onwetendheid met betrekking tot het bestaan tot asiel kan in casu niet als voldoende aanvaard worden ter rechtvaardiging van de laattijdigheid. Zo beschikt u over een familienetwerk in Nederland, spreekt u de taal van het landsdeel waar u verblijft (Kortrijk) en leeft u er bovendien sinds drie jaar samen met een Nederlandse vrouw (zie gehoorverslag CGVS, p.2-4). Dat u ondanks deze omstandigheden er niet van op de hoogte zou zijn geweest dat u in België een asielaanvraag kan indienen, kan niet aanvaard worden. De lange wachttijd die u inbouwde alvorens uw problemen in Suriname ter sprake te brengen doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen dient te worden besloten dat u de status van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming niet kunnen worden toegekend.

Tot slot zijn de overige door u neergelegde documenten, met name uw Surinaams paspoort en een kopie van uw geboorteakte, niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Zij bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit, welke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept als "Eerste middel" een "Schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet" in, als "Tweede middel" een "Schending van de motiveringsplicht - onjuiste motivering" en verzoekt de Raad om "huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg de bestreden beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatslozen te willen vernietigen."

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het beroep vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van

het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaart Suriname te hebben ontvlucht omwille van zijn problemen met een vriend uit het drugsmilieu. Verzoeker stelt dat hij het slachtoffer is van een drugsdiefstal uit zijn woning waar hij naar eigen zeggen, geheel vrijwillig en gratis voor een vriend drugs bijhield. Verzoeker blijft bij bouteweringen. De geloofwaardigheid van dit relaas wordt niet enkel ondermijnd door zijn vage verklaringen maar ook nu hij zes jaar na de feiten nog steeds geen enkel concreet gegeven aanbrengt. Verweerder verwijt verzoeker terecht onvoldoende op de hoogte te zijn van de evolutie van zijn beweerde problemen sinds zijn vertrek. Verzoeker erkent dat hij *“weet inderdaad niet of P. ondertussen in aanraking is gekomen met de politionele overheden”* en *“weet inderdaad niet of P. nog steeds naar hem op zoek is”* doch geeft hiervoor geen aannemelijke verklaring. Verzoeker argumenteert dat hij *“nog steeds niet bij de politie kan aankloppen”* omdat hij *“dit risico niet [wil] nemen”*, doch toont niet aan dat hij via andere kanalen - kennissen en familie, mensenrechtenorganisaties, NGO's - geen informatie kon verkrijgen over zijn beweerde problemen. Verzoeker schiet dan ook klaarblijkelijk tekort in zijn medewerkingsplicht en vertoont een uitgesproken desinteresse in zijn asielmotieven, wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas onderuithaalt, minstens de ernst ervan. Zijn dwingende nood aan internationale bescherming wordt daarbij door verzoeker zelf ontkracht nu hij naliet nationale bescherming in te roepen, ook al zouden *“de Surinaamse politiediensten niet zelden corrupt zijn”*. Integendeel verzoeker bleef nog een jaar na de feiten in Suriname, terwijl zoals hij er zelf op wijst Suriname *“echter niet zo heel erg groot”* is. Daarbij is hij sinds 2005 in Europa en heeft hij het gedurende ruim vier jaar niet nuttig geacht asiel aan te vragen. Daargelaten dat *“op het indienen van een asielaanvraag geen termijn”* staat, kan zijn onwetendheid over asielmogelijkheden, in zoverre al geloofwaardig, er slechts op wijzen dat verzoeker zijn terugkeer en/of uitwijzing naar Suriname niet vreesde nu verzoeker geen immigratie visum had aangevraagd bij zijn vertrek.

3.2. Voorts kan slechts met verweerder vastgesteld worden dat verzoeker evenmin het verband met de vluchtelingenconventie aantoonde, ook al wordt dit, zoals het verzoekschrift wil aangeven, *“bekeken vanuit ruimer perspectief”*. In zoverre verzoekers asielrelaas geloofwaardig zou zijn, en hij inderdaad meegewerkt heeft met het drugscircuit en hiervoor mogelijk (terecht) gerechtelijk vervolgd en of veroordeeld wordt, kan geenszins uit de door verzoeker neergelegde informatie worden afgeleid dat de politie dermate corrupt is en het gerechtelijk apparaat dermate nefast functioneert dat verzoeker geen eerlijk proces kan krijgen. Immers het betreffen zware feiten nu verzoeker drie kilo cocaïne ter waarde van 10.000 dollar (gehoorverslag CGVS, p.6) heeft mee helpen verbergen. Verzoeker kan bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij meent dat dit hem recht geeft op internationale bescherming. Immers het bestaan van maatschappelijke problemen, mensenhandel, uitbuiting en corruptie is op zich onvoldoende om een persoonlijke vervolging aan te tonen. Nergens wordt concreet gemaakt dat een eventuele gerechtelijke vervolging ook een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan uitmaken.

3.3. De economische motieven die verzoeker aanhaalt voor zijn komst naar België ressorteren evenmin onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Tot slot kan slechts blijken dat Suriname verzoeker niet hinderde in zijn reisplannen, hem alle nodige administratieve bijstand verleende en de Surinaamse ambassade in Nederland ook na aankomst in Europa nog een nieuw Surinaams paspoort uitreikte. Aldus kan slechts komen vast te staan dat verzoeker niet in de negatieve aandacht staat van de Surinaamse autoriteiten, wat hij overigens zelf uitdrukkelijk erkende (gehoorverslag CGVS, p.4).

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op hogere uiteenzetting heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel

48/3 van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijken elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Suriname een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers kan, in zoverre de feiten waarachtig zijn, slechts worden vastgesteld dat verzoeker mogelijk onder de toepassing valt van artikel 55/4, c van de vreemdelingenwet.

5. Waar verzoeker verwijst naar artikel 6 EVRM moet worden vastgesteld dat hij dit niet nader uitwerkt en artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169, RvS 19 maart 2010, nr. 202.142). In zoverre al ontvankelijk is dit middel ongegrond.

6. *In fine* wijst de Raad erop dat niettemin de commissaris-generaal terecht verzoekers asielaanvraag heeft afgewezen, en de bestreden beslissing inderdaad "*gedetailleerde overwegingen [bevat] die de beslissing afdoende motiveren*", de bestreden beslissing echter foutief stelt dat verzoeker reisde met een vals paspoort terwijl verzoeker verklaarde naar Europa te hebben gereisd "*met eigen paspoort en ik had een visum*" dat hij intussen "*verloren [heeft] en nu heb ik een nieuwe*" (verslag DVZ). Verzoeker legde een kopie van een geboorteakte en een Surinaams paspoort neer. Deze feiten kunnen de Raad echter niet in andere zin doen besluiten.

7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK